

А. ЯКІМОВІЧ «ЗВЯРЫ НАШЫХ ЛЯСОУ»

Звер вядомы ён усім —

І старым і дзецям.

Футра цёплае на ім,

А завуць — мядзведзем.

А гэта вось —

Рагаты лось

З сям'ёй сваёй уранку

Выходзіць на гулянку.

Як дзяды, яны з бародамі,

Ходзяць цэлымі чародамі.

Проста дзіва — не звяры,

Назваюцца — зубры.

Бабры — спакойныя звяры;

Хвасты ў іх як лапаты.

Без тапароў і піл бабры

Сабе будуюць хаты.

Ля іх, нібы разбойніца,

За язем выдра гоніцца.

На суку ў гушчары,

Распусціўшы кіпцюры,

Рысь і дні і ночы

За здабычай сочыць.

Навастрыла вушы ліска,

Пачала ўглядацца:

Ці няма пажывы блізка —

Птушкі або зайца?

Глядзіць куніца горка

На шуструю вавёрку:

За ёй куніца

Скакаць баіцца.

Пад'еўшы ўволю жалудоў,

Па сцежцы лесавой

Ікластых чарада дзікоў

Ідзе на вадапой.

Ну і рогі у аленя!

Метраў два яны — не меней.

Ад такой пагрозы

Уцякаюць козы.

А гэта — не кот, не бабёр,

А самы звычайны тхор.

Воўк на зайца

Вострыць зубы.

Уцякай, шарак,

Ад згубы!

Не ласун барсук, о не!

Есць ён што папала.

Нават жабу праглыне,

Калі мышак мала.